

Sygn. akt II K 709/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: staż. Justyna Galbierczyk

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 04 lutego 2019 roku sprawy

K. C.

s. J. i D. z domu K.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

W dniu 02 maja 2018 roku o godz. 20:35 w miejscowości P. (...)gm. R.,
woj. (...), kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...) będąc
w stanie nietrzeźwości prowadzącym
o godz. 21:27 do stężenia 1,18 mg/l (alcosensor) o godz. 22:11 do stężenia 1,13 mg/l (alcotest) o godz. 22:44 do stężenia
1,06 mg/l (alcotest) o godz. 23:17 do stężenia 1,00 mg/l (alcotest) alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu czym
umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, będąc uprzednio skazanym prawomocnymi wyrokami
Sądu Rejonowego w (...) sygn. akt VII K 508/09 i VII K 186/10 za przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

orzeka

1. oskarżonego **K. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z tą zmianą, iż w miejsce zwrotu „za przestępstwo podobne” przyjmuje „za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości” i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio,
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych,
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza mu 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 2 maja 2018 r. ok. godz. 20:00 mieszkanka wsi P. – H. B., przebywając w swoim domu przez otwarte okno usłyszała odgłosy gwałtownego hamowania i ruszania samochodu na drodze biegnącej przed jej posesją. Chwilę później rozległ się huk uderzenia pojazdu w betonowe ogrodzenie i zaniepokojona kobieta wyszła zobaczyć co się stało. Na drodze stał samochód marki (...), a w nim na miejscu kierującego siedział znany jej osobiście i mieszkający w sąsiedniej wsi K. C.. H. B. zdenerwowała się, bo uszkodzenia płotu były zlokalizowane w rejonie wejścia na podwórkę i dochodząc do oskarżonego zapytała, czy wie co zrobił. Zorientowała się wówczas, że w/w jest nietrzeźwy, bo gdy wysiadł z pojazdu chwiały się na nogach, mówił bełkotliwie i czuć było od niego woń alkoholu. Zupełnie nie przejął się tym, co się stało i nie był zainteresowany naprawieniem szkody. Po chwili wsiadł do swojego auta i odjechał, zaś H. B. zawiadomiła o zdarzeniu policję.

Dowód: zeznania H. B. k. 61 i k. 7-8, protokół oględzin ogrodzenia k.

11-11v

Przybyły patrol nie zastał oskarżonego na miejscu zdarzenia, toteż funkcjonariusze udali się do domu oskarżonego w miejscowości W., gdzie wówczas przebywał. Na podwórku stał również (...) o nr rej. (...) z widocznymi uszkodzeniami i śladami sproszkowanego betonu na karoserii. Auto nie posiadało aktualnej polisy OC, a oskarżony nie miał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Dowód: notatka urzędowa k. 2, protokół oględzin pojazdu k. 10-10v

Oskarżony na miejscu został poddany badaniu trzeźwości uzyskując o godz. 21:27 wynik 1,19 mg/l, a o godz. 22:11 – 1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Po przewiezieniu go na Komisariat badania powtórzone a ich wyniki były podobne.

Dowód: protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego k. 3-3v, k. 5-5v

Notatka urzędowa k. 2

K. C. ma 50 lat, jest rozwiedziony, ma dwoje dzieci, w tym jedno małoletnie. Z zawodu jest spawaczem, ale nie ma stałej pracy i utrzymuje się z zajęć dorywczych uzyskując dochody na poziomie ok. 1.000 zł miesięcznie. W przeszłości był wielokrotnie karany, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 31 marca 2010 r. w sprawie VII K 186/10 za czyn z art. 178a § 1 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności – pierwotnie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a następnie zarządzoną i odbytą w okresie od 12 maja 2011 r. do 12 września 2011 r.

Dowód: oświadczenie oskarżonego k. 39-39v, dane z KRK k. 14-16, odpis wyroku

VII K 186/10 k. 25, obliczenie kary k. 26

Oskarżony K. C. przyznał się w całości do popełnienia zarzuconego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym odmówił jednak złożenia wyjaśnień, a w rozprawie sądowej nie wziął udziału.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. C. k.39-40

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadziła do wniosku, że sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą najmniejszych wątpliwości.

Ustalenia w tym zakresie zostały oparte przede wszystkim na jednoznacznych wynikach badań trzeźwości udokumentowanych odpowiednim protokołem i wydrukami z urządzenia kontrolno-pomiarowego, których oskarżony w żadnym zakresie nie kwestionował. Jego sprawstwo wynikało również z przekonujących zeznań świadka H. B. i treści notatki policyjnej wskazujących na występujące u oskarżonego oczywiste symptomy nietrzeźwości jeszcze

przed w/w badaniem. W pełni wiarygodne pozostają protokoły oględzin pojazdu marki (...) i betonowego ogrodzenia posesji w P. bezspornie dowodząc, że doszło do ich fizycznego kontaktu, co wespół ze stwierdzonym stanem upojenia alkoholowego oskarżonego składa się na spójną i logiczną całość. Nie budziły zastrzeżeń zapisy karty karnej oraz odpisy prawomocnych wyroków, jakie w przeszłości zapadły przeciwko oskarżonemu w sprawach o analogiczne czyny. W świetle ich treści nie może być wątpliwości, że zarzuconego występku oskarżony dopuścił się jako osoba uprzednio prawomocnie skazana za prowadzenie pojazdu mechanicznego stanie nietrzeźwości.

W pełnej korelacji z w/w dowodami pozostaje zatem stanowisko oskarżonego, który przyznał się do przedstawionego mu zarzutu i w toku wyjaśnień nie kwestionował żadnego z aspektów kontroli policyjnej, jakiej został poddany w dniu 02 maja 2018 r. Stanowisko oskarżonego oceniono zatem także, jako wiarygodne.

Przepis art. 178a § 4 kk stanowi, iż karze podlega ten, kto będąc wcześniej prawomocnie skazanym m.in. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości ponownie dopuszcza się analogicznego czynu, albo dopuszcza się go w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. W realiach niniejszej sprawy hipoteza powyższa została wyczerpana bowiem oskarżony będąc dwukrotnie prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego stanie nietrzeźwości ponownie popełnił analogiczny czyn.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk przyjmując, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne w kontekście cytowanego przepisu jednoznacznie wskazują, iż oskarżony prowadził samochód mając w organizmie stężenie alkoholu przekraczające, i to znacząco, próg wartości wskazany w powołanym przepisie.

Przestępstwo stypizowane w art. 178a § 4 kk, jest przestępstwem umyślnym a przedmiotem jego ochrony jest bezpieczeństwo w komunikacji. Strona przedmiotowa czynu sankcjonowanego w art. 178a § 4 kk polega na tym, że sprawca, znajdując się w stanie nietrzeźwości, lub pod wpływem środka odurzającego, mimo to decyduje się na uczestnictwo w ruchu komunikacyjnym (lądowym, wodnym, powietrznym), choć w przeszłości za analogiczny czyn był już prawomocnie skazany. Tym samym w pełni świadomie, kolejny raz, narusza podstawową regułę prawa ruchu drogowego tj. zasadę trzeźwości.

Zważywszy, że w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności zdolne wyłączyć, bądź ograniczyć winę oskarżonego – należało stwierdzić, że dopuścił się on występku bezprawnego, karygodnego i zawinionego.

Ustalając rodzaj i wymiar kary oraz orzekając o środkach karnych Sąd baczyl, by były one adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, w tym zwłaszcza do stopnia naruszenia przez oskarżonego reguł uczestnictwa w ruchu drogowym.

K. C. kolejny raz złamał zasadę trzeźwości będącą podstawową regułą uczestnictwa w ruchu drogowym. Prowadząc samochód w stanie upojenia alkoholowego stworzył zagrożenie nie tylko dla siebie samego, ale i dla innych uczestników ruchu. O tym, że było ono realne, dobitnie świadczy uderzenie w płot, w dodatku w pobliżu furki używanej przez domowników posesji. Trudno faktu tego nie powiązać z zaburzoną koordynacją psychofizyczną oskarżonego, który jeszcze godzinę po kolizji miał przeszło 2 ‰ alkoholu w organizmie. Stopień społecznej szkodliwości czynu podwyższa fakt, że naruszenie zasady trzeźwości miało charakter umyślny, bowiem oskarżony świadomie wprawił się w stan, którego skutki zna i rozumie każdy przeciętnie rozsądny człowiek, tym bardziej dysponujący bagażem doświadczeń życiowych właściwym dla 50-latka, w dodatku wielokrotnie karanego. Szczególnego podkreślenia wymaga wysoki poziom intoksykacji alkoholowej pozostający w ewidentnym związku z techniką jazdy zaprezentowaną przed posesją H. B., której skutkiem była kolizja z betonowym ogrodzeniem. Na stopień społecznej szkodliwości negatywnie rzutuje także fakt, że bezpośrednio po niej oskarżony ponownie wsiadł w samochód i udał się do swojego domu pokonując kolejne 2 km jako kierowca nietrzeźwy. Należy dodać, że pojazd

oskarżonego nie korzystał z obowiązkowego ubezpieczenia, a sam oskarżony nie miał prawa jazdy co zmusza do wniosku, że K. C. cechuje brak elementarnej odpowiedzialności i rażąca bezmyślność.

Analiza powyższych elementów prowadziła do przekonania, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest wysoki, w konsekwencji czego wymierzono oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności. Ewentualne rozważania na temat warunkowego zawieszenia wykonania kary są bezprzedmiotowe z uwagi na obecne brzmienie art. 69 § 1 kk, nie przewidującego takiego dobrodziejstwa dla sprawców już karanych na karę pozbawienia wolności.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiały brak zdolności do wyciągania wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych, znaczny stopień intoksykacji alkoholowej w chwili czynu, kierowanie pojazdem bez uprawnień i bez OC zapewniającego ochronę ubezpieczeniową potencjalnym ofiarom zdarzeń drogowych z udziałem pojazdu oskarżonego. Okoliczności łagodzących nie sposób się dopatrzeć.

W myśl art. 42 § 3 kk - w przypadku sprawcy czynu z art. 178a§ 4 kk środek karny zakazu kierowania pojazdami określonego rodzaju i to dożywotni, ma co do zasady charakter obligatoryjny i taki orzeczono. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności uprawniające do oceny zdarzenia w kategoriach wyjątkowego wypadku, uzasadnionego szczególnymi okolicznościami, o którym stanowi w/w art. 42 § 3 kk.

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono świadczenie pieniężne w minimalnej ustawowej wysokości 10.000 zł, uznając, że kwota ta, nawet w wypadku tak uprzejmego sprawcy, jakim jest oskarżony, stanowi znaczącą dolegliwość materialną.

Na koszty sądowe złożyły się wydatki związane z uzyskaniem karty karnej i ryczałtu za doręczenia zaś opłatę wymierzono zgodnie z brzmieniem art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 229, poz. 2272).